

## Arrest

nr. 76 631 van 6 maart 2012  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 23 december 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. DUBOIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

#### ***"A. Feitenrelaas***

*U verklaart de Kameroense nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit Muyuka. Volgens uw verklaringen bent u geboren op 12 december 1977 te Muyuka.*

*U heeft Kameroen een eerste maal verlaten op 23 mei 2003 en diende een eerste asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties op 26 mei 2003. De Dienst Vreemdelingenzaken nam echter een beslissing tot weigering van verblijf op 11 juni 2003. Vervolgens tekende u dringend beroep aan tegen deze beslissing bij het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen op 13 juni 2003. Het CGVS nam hierop een bevestigende beslissing van weigering van verblijf op 22 juli 2003. Op 31 juli 2003 tekende u een beroep tot nietigverklaring aan bij de Raad van State. De Raad van State nam echter op 16 maart 2004 een definitieve beslissing tot verwerping van het ingestelde beroep.*

Op 8 juni 2011 diende u een tweede asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties. Volgens uw verklaringen bent u op 7 januari 2005 teruggekeerd naar Kameroen. U vestigde zich in uw geboortestad Muyuka waar ook uw familie woont. U begon er een eigen garage in februari 2005 en wat later opende u ook een printshop, eveneens in Muyuka, waar mensen hun administratie kunnen komen doen. In uw garage kwam ook de vice-voorzitter, Nfor Ngala, van de Southern Cameroons National Council (SCNC) over de vloer, omdat hij een goede vriend van uw vader was. Op die manier kwam de SCNC ook in contact met uw printshop waar ze regelmatig samenkwamen om allerlei documenten uit te printen en dergelijke. SCNC-leden gebruikten uw printshop als een kantoor waar ze administratie deden en waar ze samenkwamen alvorens naar meetings te gaan. Op 1 februari 2006 – op het moment dat u in uw printshop was om deze te sluiten op het einde van de dag – kwamen vier agenten in burger binnen. Ze hadden een huiszoekingsbevel bij zich en begonnen uw zaak te doorzoeken. Uiteindelijk vonden ze een stapel blanco lidkaarten van de SCNC, een registratielijst, een boek waarin informatie stond over SCNC-leden die opgepakt of vermoord werden... U werd geconfronteerd met dit aangetroffen materiaal en in de boeien geslagen. De vier agenten namen u mee naar het politiebureau te Muyuka. U werd er opgesloten gedurende vijftien dagen en meermaals ondervraagd. Na vijftien dagen, op 15 februari 2006, kwam er 's avonds een cipier u uit uw cel halen, en zei dat u moest gaan. Buiten het politiebureau stond uw familie u op te wachten in een auto. Ze bleken de agent omgekocht te hebben opdat hij u zou vrijlaten. Uw familie bracht u naar Douala, waar u bij een persoon gebracht werd, die uw vlucht naar het buitenland al had voorbereid. De volgende dag, op 16 februari 2006, vertrok u samen met deze persoon naar het buitenland. Na een tussenstop in Frankrijk kwam u aan in Birmingham, Groot-Brittannië. U vroeg er de volgende dag asiel aan bij de Britse asielinstanties, maar uw vingerafdrukken werden teruggevonden waarop u naar België werd gerepatrieerd. Eens in België aangekomen, wou u opnieuw asiel aanvragen maar uw verzoek werd door de Belgische autoriteiten geweigerd en u ontving een bevel om het grondgebied te verlaten. U bleef echter in België, kon bij vrienden verblijven, tot u in 2009 besloot terug naar Groot-Brittannië te gaan, waar u een Kameroense vriendin had. U leefde een tijdje bij deze vriendin, maar kon niet werken in Groot-Brittannië, zodat u plannen maakte om naar Canada te gaan. Op 1 september 2010 wou u het vliegtuig naar Canada nemen, maar u werd opgepakt omdat u in het bezit was van een vals paspoort. Hierop werd u naar de gevangenis overgebracht waar u uiteindelijk zes maanden zou blijven, eerst in Manchester en vervolgens in Werrington. Op 3 maart 2011 werd u overgebracht naar het detentiecentrum van de luchthaven van Gatwick. U bleef hier tot 7 juli 2011 en werd vervolgens weer naar België gerepatrieerd, waar u uiteindelijk op 8 juli 2011 asiel zou aanvragen bij de Belgische asielinstanties.

## **B. Motivering**

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden benadrukt dat uw eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf op 22 juli 2003 omdat u niet aannemelijk kon maken dat u daadwerkelijk persoonlijk zou worden vervolgd door de autoriteiten in uw land van herkomst omwille van één van de criteria van de Conventie van Genève. Aangezien het in deze een tweede asielaanvraag betreft kan het Commissariaat-generaal er zich toe beperken om enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen.

U beweert dat u op 7 januari 2005 zou zijn teruggekeerd naar uw land van herkomst, in casu Kameroen (zie gehoorverslag CGVS, dd.24 november 2011, p.2). U verklaart dat in eerste instantie alles goed verliep sinds uw terugkeer begin 2005. Op 1 februari 2006 werd u echter gearresteerd door de Kameroense autoriteiten nadat er allerlei documenten gelinkt aan Southern Cameroons National Council (SCNC) in uw printshop werden gevonden, aldus uw verklaringen tijdens het gehoor (zie gehoorverslag CGVS, dd.24 november 2011, p.4). U kon met de hulp van uw familie echter ontsnappen en naar het buitenland vluchten, maar vreest opnieuw opgepakt te worden bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst.

Volgende bemerkingen kunnen echter gemaakt worden bij de door u aangehaalde en beweerde nieuwe problemen sinds uw terugkeer begin 2005 in Kameroen.

Vooreerst kunnen er enkele bedenkingen gemaakt worden bij de vermeende activiteiten van de SCNC in uw printshop. U verklaart dat de vice-voorzitter van deze beweging, Nfor Ngala, regelmatig naar uw garage kwam om zijn wagen te laten herstellen, aangezien hij een gewezen vriend van uw vader was (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Deze vice-voorzitter zou ook regelmatig gebruik gemaakt hebben van uw printshop, samen met enkele andere SCNC-leden, om uw zaak te steunen, volgens uw verklaringen tijdens het gehoor (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Gevraagd hoe uw vader en Nfor Ngala elkaar dan kenden, antwoordt u dat u dit niet weet; u geeft aan dat ze elkaar misschien in de 'North West province' zouden hebben leren kennen aangezien uw vader afkomstig was van deze regio (zie gehoorverslag

CGVS, p.6). Het is op zijn minst merkwaardig te noemen dat u niet weet hoe uw vader en Nfor Ngala elkaar kennen of gekend hebben aangezien dit toch de reden was waarom deze laatste naar Muyuka kwam, meerbepaald naar uw garage en uw printshop, zoals u beweert tijdens het gehoor. Bevreemdend is ook het feit – zoals u zelf eveneens aangeeft tijdens het interview (zie gehoorverslag CGVS, p.7) – dat Nfor Ngala afkomstig is van Bamenda, gelegen in de 'North West province', zoals ook blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie landeninformatie, administratief dossier), zodat de vraag gesteld kan worden waarom deze vice-voorzitter van SCNC naar Muyuka zou komen, toch gelegen in de 'South West province', om zijn wagen naar uw garage te brengen. Bovendien blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat het officiële kantoor van SCNC eveneens gelegen is in Bamenda, zodat het vreemd is dat uw printshop als een soort van kantoor zou gebruikt worden door vice-voorzitter Nfor Ngala en enkele andere SCNC-leden. U moet overigens het antwoord schuldig blijven wanneer u gevraagd wordt welke andere SCNC-leden dan eveneens naar uw printshop kwamen (zie gehoorverslag CGVS, p.7), met als uitleg dat enkel Nfor Ngala een vriend van uw vader was, wat hoegenaamd niet overtuigend overkomt aangezien u beweert een sympathisant van de SCNC te zijn en aangezien u toch de eigenaar van de printshop was.

Verder beweert u dat de politie heel wat SCNC-documenten in uw zaak vond op 1 februari 2006, zoals blanco lidkaarten, pamfletten, een registratielijst en een boek met daarin o.a. een lijst van SCNC-leden die door de regering zouden vermoord of opgepakt zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Hierbij kan ten eerste opgemerkt worden dat u blijkbaar hoegenaamd niet op hoogte was van het feit dat dergelijke documenten in uw eigen winkel lagen (zie gehoorverslag CGVS, p.7-8). Uw uitleg dat u niet vaak in de zaak kwam, en dat er iemand voor u in de printshop werkte, kan bezwaarlijk een overtuigend argument voor deze beweerde onwetendheid genoemd worden. Bovendien zou het des te opmerkelijker zijn dat SCNC-leden dergelijke documenten zomaar zouden achterlaten in een printshop, die voor iedereen toegankelijk is, en waarvan de eigenaar niet eens op de hoogte zou zijn dat deze documenten er zouden liggen, zoals u verklaart. U geeft immers aan dat SCNC-leden naar uw zaak kwamen om meetings voor te bereiden en administratie te regelen, in alle openheid in een openbare en voor iedereen toegankelijke printshop – terwijl SCNC toch een verboden politieke partij in Kameroen is – zodat het niet aannemelijk is dat ze daarbovenop nog eens allerlei documenten van dergelijk belang zouden achterlaten in uw printshop. U slaagt er tijdens het gehoor bijgevolg hoegenaamd niet in de beweerde SCNC-activiteiten in uw printshop aannemelijk te maken.

Bovenstaande vaststelling wordt bovendien verder ondersteund door enkele andere verklaringen betreffende uw beweerde sympathie voor het Southern Cameroons National Council (SCNC). U verklaart tijdens het gehoor immers dat u een SCNC-sympathisant was en bent van deze partij, maar dat u geen officieel lid was (zie gehoorverslag CGVS, p.8-9). Gevraagd in welke zin u dan sympathisant was, antwoordt u dat u ze af en toe uw auto in bruikleen gaf, en dat u ze ook binnen uw mogelijkheden een financiële bijdrage gaf als ze naar uw garage kwamen (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Rekening houdende met dit gegeven kan het nogmaals opmerkelijk genoemd worden dat u geen andere SCNC-leden blijkt te kennen dan de vice-voorzitter Nfor Ngala. U blijkt zelfs geen andere lokale SCNC-leden uit Muyuka te kennen. Wanneer immers gevraagd wordt of u Andrew Fokum kent, moet u het antwoord schuldig blijven (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt nochtans dat deze laatste persoon de Muyuka-'LGA-chairman' van SCNC is (zie landeninformatie, administratief dossier). Dat u een dergelijk regionaal SCNC-lid niet blijkt te kennen, ondanks uw bewering dat u SCNC binnen uw mogelijkheden ondersteunde en dat SCNC-leden gebruik maakten van uw printshop, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Vooral het feit dat u geen andere leden dan de SCNC vice-voorzitter kende, komt hierbij hoegenaamd niet geloofwaardig over. Er dient weliswaar rekening te worden gehouden met het feit dat u een SCNC-sympathisant zou zijn geweest en geen officieel lid, maar gezien uw beweerde actieve logistieke en financiële steun aan deze partij, mag het toch vreemd genoemd worden dat u blijkbaar niet goed op de hoogte bent of deze partij nu al dan niet verboden is in Kameroen. Deze vraag wordt u tijdens het interview immers tot drie maal toe gesteld, waarop u telkens ontwijkend antwoordt om uiteindelijk het ambigue antwoord te geven dat de regering ze niet toelaat, maar dat het wel legaal is (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Hierbij geeft u minstens de indruk niet goed te weten of het een al dan niet illegale partij betreft, wat nochtans wel degelijk het geval is (zie landeninformatie, administratief dossier). Bovendien is het ook vreemd dat u plotseling na uw terugkeer naar Kameroen in 2005 beweert sympathisant te zijn geworden van SCNC, terwijl uw vader toch al langer bevriend was met Nfor Ngala - reeds vóór 2003 toen u voor het eerst Kameroen verliet -, zoals u aanhaalt, en de partij toch al langer actief was in uw regio (zie gehoorverslag CGVS, p.7-8-9). Wanneer u gevraagd wordt waarom u in 2005 plotseling SCNC-sympathisant werd, verklaart u dat u erover las op het internet en dat u zich meteen kon vinden in hun ideeën (zie gehoorverslag CGVS, p.9 en p.11). Uw passage in Europa zou ook een rol hebben gespeeld (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Aangezien u toch over de partij las op het internet, zoals u verklaart, kan terzijde opgemerkt worden dat het vreemd is dat u niet weet sinds wanneer SCNC

bestaat en sinds wanneer ze actief zijn in Zuid-Kameroen. U beweert immers dat ze al sinds 1961, bij de onafhankelijkheid, al actief zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.8), terwijl de partij in de jaren '90 werd opgericht (zie landeninformatie, administratief dossier). U kent evenmin hun bekende motto 'the force of argument, not the argument of force' (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Verder is het vooral frappant dat u niet weet wat er op 1 oktober gevierd wordt door SCNC (zie gehoorverslag CGVS, p.11), terwijl op deze dag ieder jaar de onafhankelijkheid van Zuid-Kameroen wordt gevierd door SCNC, een erg belangrijke dag voor deze beweging die vaak gepaard gaat met de nodige festiviteiten maar ook met de nodige problemen met de Kameroense overheid (zie landeninformatie, administratief dossier). Tenslotte bent u evenmin op de hoogte van het bestaan van een Belgische SCNC-afdeling, ondanks de lange periode die u toch in België heeft doorgebracht sinds 2006 (zie gehoorverslag CGVS, p.11; zie landeninformatie). Dergelijke verklaringen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe te stellen dat u er niet in slaagt de oorzaak van uw beweerde problemen, met name de SCNC-activiteiten in uw printshop en uw SCNC-sympathie, aannemelijk te maken zodat er ook geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die hieruit zouden voortgevloeid zijn, in casu uw beweerde arrestatie door de Kameroense autoriteiten. Bovendien kunnen bij deze beweerde laatste problemen nog enkele opmerkingen gemaakt worden. Zo beweert u op 1 februari te zijn opgepakt door de Kameroense autoriteiten en vervolgens 15 dagen te zijn opgesloten in het politiekantoor van Muyuka (zie gehoorverslag CGVS, p.4). U verklaart vervolgens te zijn kunnen ontsnappen met de hulp van een politieagent, die uw familie kende en die uw familie inlichtte over u nakende overbrenging naar de gevangenis van Yaoundé, en die vervolgens betaald werd door uw familie (zie gehoorverslag CGVS, p.8-9). Gevraagd naar de naam van deze agent, of wie deze agent dan was, moet u echter het antwoord schuldig blijven (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Het is opmerkelijk dat u de agent niet kent die ervoor gezorgd zou hebben dat u kon ontsnappen, des te meer aangezien hij uw zus en uw familie zou gekend hebben (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Verder verklaart u dat u tijdens uw vijftien dagen durende opsluiting met een zestiental anderen opgesloten was in eenzelfde cel (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Gevraagd naar deze andere gedetineerden, antwoordt u dat u hen niet kent omdat u te veel stress had (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Dergelijke antwoorden betreffende uw beweerde detentie en ontsnapping komen hoegenaamd niet doorleefd over. Bovendien verklaart u verder nog – wanneer u gevraagd wordt of uw familie geen problemen heeft gekend na uw vlucht naar het buitenland – dat uw familie tussen 2006 en 2010 met rust werd gelaten, maar dat op 2 september 2010 agenten naar de woning van uw familie kwamen op zoek naar nog meer bewijzen, en dat na dit incident uw moeder overleed aan de gevolgen van een hartinfarct (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Het zou wel heel erg opmerkelijk zijn dat de politiediensten, meer dan vier jaar nadat u werd opgepakt, naar de woning van uw familie zou zijn gekomen op zoek naar nog meer bewijzen, terwijl ze uw familie tussen 2006 en 2010 met rust zouden hebben gelaten. Uw verklaring dat ze uw zaak misschien vergeten waren en dat ze die op een dag gewoon terug geopend hebben, komt hierbij niet erg overtuigend over. Tenslotte kan nog opgemerkt worden dat u in eerste instantie verklaart dat u de dood van uw moeder in september 2010 zou hebben vernomen van uw zus, toen u zich in een gevangenis in Groot-Brittannië bevond (zie gehoorverslag CGVS, p.3-4), terwijl u op het einde van het gehoor plotseling verklaart dat u sinds september 2009 geen contact meer heeft gehad met uw zus (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Dergelijke verklaringen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in het geheel.

Tenslotte legde u nog enkele documenten neer op het CGVS ter staving van uw asielaanvraag. Zo legt u twee ondertekende facturen op uw naam voor, respectievelijk op datum van 6 maart 2005 en 22 juli 2005, die moeten aantonen dat u in 2005 daadwerkelijk naar Kameroen bent teruggekeerd, en een enveloppe waarin deze documenten vanuit Kameroen naar België werden verzonden. Uw verblijf in 2005 in Kameroen wordt in deze echter niet in twijfel getrokken. U legt eveneens een document voor van 'Amnesty International' waarin de algemene mensenrechtensituatie in Kameroen wordt beschreven, maar die geen betrekking heeft op uw individuele problemen, zodat deze dan ook niets veranderen aan bovenstaande vaststellingen.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen.

### **C. Conclusie**

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

## **2. Over de gegrondheid van het beroep**

2.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op een schending van de wet betreffende uitdrukkelijke motivering van administratieve bestuurshandelingen van 29 juli 1991.

Verzoeker meent dat de beslissing op louter subjectieve elementen is gesteund, zonder rekening te houden met objectieve elementen en/of algemeen gekende feiten.

Verzoeker stelt dat kinderen niet noodzakelijk dienen te weten hoe en waar hun ouders bepaalde jeugdvrienden hebben leren kennen. Hij wijst erop dat zijn vader en Nfor Ngala afkomstig zijn uit dezelfde provincie en het dus plausibel is dat zij vriendschapsbanden hebben.

Hij poneert dat de vice-voorzitter slechts zijn wagen liet onderhouden als hij in de buurt was.

Verzoekers printshop was geen permanente uitvalsbasis voor SCNC-leden doch zijn printshop was voor iedereen toegankelijk, zoals bijvoorbeeld voor de SCNC-leden uit Muyuka.

Verzoeker stelt dat het niet de plicht is van de eigenaar van een printshop om na te gaan wie wat heeft geprint, gefaxt of verstuurd via internet, temeer om de privacy van de klanten te waarborgen.

Verzoeker is slechts SCNC-sympathisant en geen actief lid en kan moeilijk, temeer daar sommige leden incognito willen blijven, alle leden van de partij kennen. Hij ging niet naar festiviteiten en meetings. Verzoekers wagen werd uitgeleend voor SCNC-activiteiten doch verzoeker reed nooit zelf met de wagen en ging persoonlijk niet naar de activiteiten.

Verzoeker betoogt dat de vraagstelling inzake de SCNC dubbelzinnig was.

Verzoeker opmerkt dat hij niet alle kennissen of vrienden van zijn zus bij naam en toenaam dient te kennen.

In een tweede middel beroept verzoeker zich op een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker stelt dat hij verschillende elementen in zijn voordeel heeft meegedeeld, die op subjectieve wijze door de commissaris-generaal worden beoordeeld en weerhouden.

2.2.1. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.2. De aangevoerde middelen worden omwille van hun onderlinge verwevenheid samen behandeld.

2.2.3. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan afgeleid worden dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoeker brengt geen begin van bewijs bij dat hij, die sinds 2006 zijn land van herkomst verliet, actueel omwille van de voorgehouden asielmotieven in de negatieve belangstelling zou staan van de autoriteiten.

Verzoeker toont evenmin aan dat hij een poging heeft ondernomen om zich te informeren aangaande zijn situatie. Van een asielzoeker mag nochtans worden verwacht dat hij zich informeert omtrent de stand van zaken in zijn land van herkomst.

Waar verzoeker aanvoert dat de voorzitter van de SCNC een vriend is van zijn vader en dat kinderen niet noodzakelijk dienen te weten hoe en waar hun ouders bepaalde jeugdvrienden hebben leren kennen, dient te worden opgemerkt dat verzoeker voorbijgaat aan de terechte vaststelling dat het op zijn minst merkwaardig is te noemen dat hij niet weet hoe zijn vader en Nfor Ngala elkaar kenden gezien dit juist de reden was waarom deze laatste naar Muyuka kwam, meer bepaald naar zijn garage en printshop (gehoor CGS, p.7). Het betreft daarenboven niet zomaar om het even welke jeugdvriend van verzoekers vader maar wel de vice-voorzitter van de SCNC, wiens bezoeken aan verzoekers printshop en garage uiteindelijk leidden tot de door hem aangehaalde problemen die aan de grondslag van zijn vertrek uit Kameroen liggen. Verzoeker slaagt er niet in aannemelijk te maken waarom zijn printshop als een soort kantoor zou gebruikt worden door Nfor Ngala en enkele andere SCNC-leden, gezien het officiële kantoor van de SCNC in Bamenda is gelegen. Bovendien kon verzoeker niet dienstig antwoorden op de vraag welke andere SCNC-leden dan ook naar zijn printshop kwamen.

Waar verzoeker stelt dat het niet de plicht is van de eigenaar van een printshop om na te gaan wie wat heeft geprint, gefaxt of verstuurd via internet, temeer om de privacy van de klanten te waarborgen, antwoordt verweerder terecht dat dit argument niet dienstig is om de vaststelling in de bestreden beslissing te weerleggen dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker niet op de hoogte was van het feit dat er SCNC-documenten in zijn printshop lagen. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers duidelijk dat het niet om wat achtergebleven faxen of prints gaat die werden gevonden, maar wel om blanco lidkaarten, pamfletten, een registratielijst en een boek met daarin o.a. een lijst van SCNC-leden die door de regering zouden zijn vermoord of opgepakt (gehoor CGVS, p.7, p. 9). Het is evenmin plausibel dat SCNC-leden dergelijke documenten zomaar zouden achterlaten in een printshop, die voor iedereen toegankelijk is en dat de eigenaar niet eens op de hoogte zou zijn dat deze documenten er zouden liggen. Het behoort aan de eigenaar van een printshop te weten welke documenten er zich bevinden, zeker indien dit vele en verscheidene documenten betreffen.

Hoewel verzoeker verklaarde louter sympathisant van de SCNC te zijn geweest en geen officieel lid, is de commissaris-generaal terecht van oordeel dat, gezien verzoekers beweerde actieve logistieke en financiële steun, het merkwaardig mag genoemd worden dat verzoeker niet op de hoogte is van een aantal in de bestreden beslissing opgesomde elementen, zoals de naam van andere SCNC-leden dan Nfor Ngala, de Muyuka-'LGA-chairman' van SCNC, het feit of de SCNC al dan niet verboden is in Kameroen, de ontstaansdatum van SCNC, het motto van SCNC, de betekenis van 1 oktober voor SCNC en het bestaan van een Belgische SCNC-afdeling.

Voormelde vaststellingen ondermijnen verzoekers geloofwaardigheid. Kritiek op andere elementen van de bestreden beslissing kan niet leiden tot een andere oordeelsvorming.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.4. Verzoeker voert geen specifiek element aan inzake de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.2.5. Gelet op het voormelde kan niet aangenomen worden dat de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

2.2.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten

en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

2.2.7. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

##### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS